

Povešť o skale

Eva Kostolányiová

Kampa laň sa dôverne s ním,
sťaby spínal líniu rúk,
tam stál, kde je prúd jak pramienok síz,
priežračný tvor je vodopád.

Len jej povedal, má ju vraj rád,
(povedal veď krása ľudí spája),
večnosť lásky tu prisahal,
(veď lásku prisahám, neodolám),
ni kraj, ni boh, ni osudu zrady,
(tá večnosť vedie jak sudička zhora),
snáď nemôžu lúbostný žiaľ,
(snáď nielen starec má zradné slová),
dávno vráskam dáva sa tvár,
(nepríde viac),
mlčí dávno jej kalendár,
(jagá sa v tráve žiarivý tieň),
raz ráno vstáva uprostred lúk,
(zem tá je sladkú púť),
riekam dávam klopot tých rúk.